

101.

Moje srdce visí na kyvadle, který neustále osciluje mezi potřebou uzemňující rutiny a touhou utíkat. Rytmus kyvadla je těžce nepravidelný a nejde ho násilím udržet na jedný ani na druhý straně. Kam se zrovna vychyľuju, mi pomáhají rozpoznávat zápisníky. Kdybych svý sešity plný poznámek imrvére neztrácela, mohla jsem mít napsanou knížku už dávno, jenže ztrácení je součást mýho DNA.

„Ty budeš ztrácet všechno a sebe nejvíc, a tak budeš muset neustále hledat. Zbystří díky tomu tvoje smysly, a to bude tvůj největší dar,“ řekli, než mě vykopli z nebeský vířivky na zem.

Hodila jsem do dravý řeky života placáka a do teď se v ní plácám. Mají vůbec smysl pro humor, tam nahoře. Takový, že mě poslali do náruče klukovi, který vyrostl na poctivých domácích koláčích a víkendových utkáních okresního přeboru. Když mě chtěl sbalit, vyrukoval s tím, že se přihlásil na pracovní stáž do Ázerbájdžánu. „Ale tam bys se mnou asi nejela, vid’?“ dodal naoko smutně. „Jela!“ vyhrkla jsem, a tím jeho projekt skončil. Dodnes nevím, jestli vůbec někdy začal.

Moje období rutiny a hnízdění se naučil prodlužovat nedělními palačinkami, a když mě opravdu hodně svrbí paty, servíruje mi je do postele s čerstvým ovocem. Brzy ale pochopil, že když sem tam neuteču já, budou chtít utéct všichni v mém dosahu, a já se díky němu zase naučila, že všechno bude, ale ne hned, a taky že všechny zajímavý věci, co dělají ostatní, nemusí být to moje.

Jsme jako dvě barvy na paletě, co se smíchaly, aby vytvořily novou, ale na některých místech pořád prosvítá náš původní odstín — a ten my nechceme ztratit.

Aby nás bavilo si spolu malovat a k tomu se milovat, sytíme se co nejčastěji malými zážitky, který jsou radostí pro nás oba. Někdy se vracíme z práce jinudy,

jindy vaříme exotický jídla a vždycky volíme vyhlídkovou cestu. Nejvíc ze všeho ale potřebujeme vejlety.

„Vyrazíme zejtra na sever?“ spřádá Míša plány. „Já vím, že to tam známe, ale můžeme vyjet brzo ráno, hm? Vstaneme ještě za tmy a podíváme se po cestě na východ slunce,“ navrhuje. Měknu. Východ slunce je vždycky sladký jak čerstvě dozrálý jahody, ale východ slunce na východním pobřeží jsou čerstvě dozrálý jahody se šlehačkou. Asfaltka tu kopíruje blankytný oceán a v ničem si nezadá s nejnámějšími scénickými cestami na Zélandu nebo na pevninský Austrálii. Největším rozdílem je doprava. V Tasmánii jezdí zlomek aut a na silnicích se dává přednost dobytku. Mám na mysli krávy a ovce, ačkoli někteří Tasmánci ve svých obřích pickupech do týhle kategorie taky patří.

Je pět ráno a zvuk motoru protíná hrobový ticho v olivovém háji, kde ještě všichni spí. Bunji se statečně prokousává hustou mlhou, nejspíš jede na vůni čerstvého kafe v termosce. Není vidět na metr, ale mně to nevadí. Neřídím a mám mlhu ráda. Je jako nepopsaný list papíru, na který můžeš kreslit všechno, po čem toužíš. A v mlze se báječně přemýšlí, po čem toužíš, protože tě donutí zpomalit. Jenom je třeba nezapomenout na čepici, aby nápady, který ti posílá srdce, neutekly hned skrz hlavu. To se mi stává často.

Rozlitý mlíko se po pár kilometrech rozpouští v tlumených barvách. Jsou jemný, jako by se příroda zdráhala narušit sytým odstínem křehkost okamžiku. Žlutý kotouč se noří z vody a rozlívá po obloze modrý inkoust, co se vpíjí do pastelového plátna. Vystřikuji hlavu ven a jódluju do němoty světa jako divoška.

Aboriginci věří, že slunce vychází, aby nám nasvítilo cestu. Naším jediným úkolem je pryč po ní vykročit. Já jsem dočista připravená! „Rovnou do sekáče, Alfréde!“ ukazuju na silnici zalitou zlatem a zadávám řidiči jasný souřadnice.

Vetešárny a dobročinný obchody v tasmánských maloměstech jsou skromný, ale o to srdečnější atmosféra v nich vládne. Pracují v nich dobrovolníci a výtěžek putuje na podporu komunitních aktivit. Sekáč v přímořském městečku St Helens dotuje školu a já patřím díky svým úlovkům určitě mezi její VIP sponzory.

Řítím se do svého oblíbeného butiku, vonícího po silný aviváži a retu. V krámku je zatím prázdné, ačkoli prostor přetéká zvláštní energií — přítomností drobný blondýnky v lacláčích. Vlaje uličkou jako zářivý šátek uvázaný v jejím drdolu. Nedokážu od ní odtrhnout oči.

„Liz, hledáš něco konkrétního?“ nabízí pomoc prodavačka. „Dneska něco pro vnoučka,“ usměje se. Tahle žena že je babička? Táhne mě k sobě jako magnet. Přes lehký make-up jí prosvítají jemný vrásky a nad levým obočím jizva.

Neskrývá jí. Neskrývá svoje šrámy ani sílu, která je zacelila. Čiší z ní jak podmanivá vůně. Vdechuju její blízkost a připadám si, jako bych rozrazila okenice po dlouhý zimě. Liz je chodící jaro. Všechny ledy musí roztát v odrazu jejích modrých očí.

Cívím na ní, jako by byla nahá. Vlastně vyslečená je — ze všech keců, co by se mělo. Mezi kabáty prosvítá její tyrkysový šátek a potrhaný rudý tričko. „Červená a modrá pro blázny je dobrá,“ tvrdí módní policie, jenže módní policie zřejmě nikdy neviděla tasmánskou zátoku „Bay of fires“, kde rudý balvany omývá tak tyrkysová voda, že jejich kombinace vyráží dech. A asi taky nikdy nepotkala Liz. V jejím nose se třpytí zlatá kulička a všechny prsty zdobí prstýnky s kameny. Za levým uchem má vytetovaný tři letící ptáky.

„Miluju tvoje pihy,“ poví mi znenadání.

Do prdele, načapala mě! „Ehm, vážně?“ koktám. „Absolutně. A tahle přímo na špičce nosu,“ poklepe si na ten svůj, „ta je úžasná. U nikoho jsem takovou neviděla.“ Jemně svoji pihu promnu, mám pocit, že svědí. Pachuf citronu, kterým jsem jí roky drhla, aby zmizela, se do ní zažrala hluboko. „Když myslíte. Děkuju,“ tékám očima k věšáku košil a jsem ztuhlá jako límec jedný z nich.

Jakmile se naše pohledy střetnou znovu, pokračuje: „Ty pihy jsou fakt krásný, vždycky jsem takový chtěla. Jako první barevný listy na stromě, hned jsem si tě díky nim všimla.“ Dívá se na mě zpřímá a já mám pocit, že mi čte myšlenky. „Děkuju,“ soukám ze sebe. „Není zač. Měj nádhernej den,“ mávne mentolovým svetrem ze štendru a odchází.

Po zbytek dne jí nemůžu vyhnat z hlavy. „Tvoje pihy jsou jak první barevný listy na stromě,“ řekla. Sáhnu si na nos a po rtech mi přejede úsměv. Jak já miluju stromy. Z výšky sekvoji jsem byla paf, jenže to jsem i z vrby, kdykoli jí slyším jamovat s větrem. Jakmile kvetou sakury, můžou se zavřít galerie, protože ony jsou nejdokonalejším uměleckým dílem, a lípa zase voní po domovu a medu.

Každý strom roste ve své jedinečnosti a vzájemně si dodávají sílu. Skrze kořeny si vyměňují živiny a ze všech nejsilnější stromy — matriarchální — podporují ty mladší kolem sebe. Přála bych si, abychom se tak uměly podporovat i my, ženy. Abychom dokázaly vyživovat jedna druhou, protože pak bude silnější celý les.

Liz je rozhodně mateřský strom.

Přemýšlím, koho mi připomíná. Nevybavuju si nikoho.

A to je její největší kouzlo.